

Sylvia Rothmeierová,

Začiatok či koniec?

Čakanie je hroznááá! Už tu sedím... koľko?.....Neviem....Asi tri hodiny...?Za celý ten čas zavolali dnu len pár ľudí. Možno ma dnes ani nezavolajú. Dúfam, že to nestihnem, potom by som sa mohla hlásiť niekde inde. Aby ste rozumeli, vďaka mojej „úžasnej“ kamarátke, ktorá mi sľúbila, že ak sa budem hlásiť na pozíciu ničiteľka démonov, tak mi kúpi kýbeľ čokoládovej zmrzliny. Povedzme si úprimne, kto by odolal čokoládovej zmrzline. Jedlo necháme na neskôr, už ma čakajú.

Vošla som do náborovej miestnosti, kde za stolom sedeli traja ľudia. Jedna žena a dvaja muži, podľa uniforiem asi kapitáni nejakých oddielov. „Kto si?“ spýtala sa žena monotónne a zapichla do mňa oceľové oči. „Delta z Textaru“ odpovedala som jej. Muž vpravo si niečo poznačil na papier a všetci traja sa na mňa zadívali. *Až ma striaslo...* „Postav sa do stredu miestnosti, zavri oči a sústreď sa na svoje okolie.“ Zavrela som oči, zhlboka sa nadýchla a snažila som sa vnímať všetko, čo sa dalo. Zrazu začali niečo mrmlať, postupne sa tóny menili, až sa zliali do jedného. Divnejšie však bolo, keď sa moje ruky samy zdvihli a kreslili do vzduchu nejaké obrazce. Po chvíli som v hlave zacítila tupú bolesť. Prudko som otvorila oči a mrmlanie prestalo. Žena niečo načmárala na papier, podala ho mužovi vľavo, ktorý s ním vzápätí odbehol preč. Na stole sa objavilo šesť obrovských, hrubých kníh. „Toto prečítaš a potom sem prídeš.“ povedala žena a mávla rukou ku knihám...

Toto??? veď to neprečítam ani do dôchodku. Každá z tých kníh má aspoň tisíc strán.

Pred budovou už čakala Lettýcia (Letty). V momente, keď ma zbadala, začala nadšene poskakovať: „akéobolo, čosťapýtali, čotipovedali!!!???? vychrlila zo seba vesmírnou rýchlosťou. Kyslo som sa na ňu zaškerila a zavelila som: „Ideš mi kúpiť zmrzlinu!“

Keď sme sa usadili v zmrzlinárni, Letty pokračovala vo svojich nekonečných otázkach, na ktoré som sa pokúšala trpezlivo odpovedať. Keď sa dozvedela všetky detaily, nadšene zvýskla: „ja som vedela, že si talent od prírody. Bude z teba najlepšia ničiteľka démonov!“

„Trochu sa ukľudni a šetri si energiu. Budeš mi totiž s týmito knihami pomáhať.“

„Tak čo tu ešte sedíme, už si ich mohla dávno čítať.“

„No, milá moja, ale ty ich budeš čítať so mnou, aby si videla k čomu si ma donútila.“ uškrnula som sa.

Čítali sme práve kapitolu o zhmotňovaní a Letty ma začala presviedčať, aby som vyskúšala niektoré z kúziel. „Mohla by si mi napríklad vyčarovať malého dráčika, ...alebo čo sme čítali v tej prvej knihe o bytostiach, ktoré ťa obklopujú. Čo keby sme sa s dákou porozprávali...“

„No dobre. Tak by som mohla skúsiť niečo ľahšie. Tu, pozri sa, našla som kúzlo, vďaka ktorému ich uvidíme.“ Po vyrieknutí kúzelnej formulky sa chvíľu nič nedialo, až som si začala myslieť, že som niečo pokazila. Avšak po chvíľke sa nám pred očami objavili modré siluety tvorov. „Čo teraz?“ spýtala som sa a pozrela bezradne na Letty. „V tej knihe musí byť aj niečo o deaktivácii kúziel.“

Kým sa mi podarilo nájsť návod na zrušenie kúzla, okolo hlavy mi začala poletovať jedna z tých bytostí. Bola veľká asi ako futbalová lopta. Jej malé teličko pokrývala strakatá srst', z ktorej vykúkali dve drobné krídelká. „Aké je to zlaté a díva sa priamo na teba,“ povedala Letty. „Skúsme ju zhmotniť, prosím. Aj tak si budeš musieť vybrať magického pomocníka.“

„Dobre, ale myslíš si, že je to bezpečné?“ „Jasné, veď sú všetci modrí a v knihe bolo napísané, že modrí sú dobrí.“

Len čo som vyslovila zaklínadlo, modrá bytosť sa mi posadila na plece a v hlave sa mi ozvalo: „Ahoj, volám sa Xizi a som rada, že si ma zhmotnila. Som totiž tvoj pomocník.“

„Ako môžeš byť môj pomocník, keď si mám pomocníka vybrať sama?“

„Niektorí z nás sú k mágovi pridelení hneď po jeho narodení. Mágovia si pomocníka vyberajú len vtedy, ak pomocníka prideleného nemajú.“

V tom sa rozblíkali svetlá alarmu a éterom zaznelo: „Prosíme Deltu z Textaru, aby sa dostavila do zasadacej siene.“

V zasadacej sieni už čakali kapitáni z pohovoru.

„V meste sa objavil démon, ktorého musíš zničiť. Keďže si momentálne jediná ničiteľka, musíš to spraviť ty. A ako vidím, pomocníka si si už našla, takže to nebude také ťažké. Tu máš zhmotňovač a kúzlo, ktoré budeš potrebovať. Pomocník ťa dovedie na miesto, ponáhľaj sa.“

Vošli sme do starej schátranej budovy na okraji mesta.

Zapálila som oheň a nad plamene som zavesila striebornú miskú- zhmotňovač. Do zhmotňovača som naliala tmavo-fialovú tekutinu. Pozrela som sa na Xizi a začala som odriekať kúzlo. Hmota v miske zabublala a pomaly sa z nej vytvárala figúrka démona. Xizi zasvietili oči na červeno a figúrka stvrdla. Zdvihla som ju a hodila na zem. Roztrieštila sa na malé kúsky, démon bol zničený.

„Tak a teraz už len ochranné znaky,“ povedala Xizi.

Pomaly som sa šplhala na útes, kam som musela nakresliť štvrtý, posledný ochranný znak.

„Ponáhľajme sa, lebo sa sem blíži vyvolávač,“ nervózne povedala Xizi.

Zrýchlila som svoj krok a očami som hľadala vhodnú skalú na umiestnenie ochranných znakov. „Tamtá môže byť,“ zakričala Xizi a ukázala na kameň ležiaci na okraji útesu.

„Pokúsím sa tam dostať.“

Vytiahla som laserové rydlo a roztrasenou rukou som sa už takmer dotkla kameňa, keď tu zrazu do mňa niečo vrazilo. Teda lepšie povedané niekto. Bola to dievčina so zúrivým výrazom v tvári. „Všetko si zničila!“ zakričala na mňa a ešte raz do mňa strčila. Stratila som zem pod nohami a uvedomila som si, že padám z útesu.

Obraz dvakrát zablikal. Všetko sčernelo. Ozvalo sa: „PREŤAŽENIE SYSTÉMU. SVET VYMAZANÝ. POUŽÍVATEĽ DELTA T. ODHLÁSENÝ.“